

12 Ιανουαρίου, 1996

[ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ DAVID LEE CARTER (ΑΡ. 1)
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ HABEAS CORPUS,

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ.

(Αίτηση Αρ. 223/95)

-
- Προνομαικά εντάλματα — Habeas corpus — Παράλειψη του Δικαστηρίου να κοινοποιήσει απόφαση κράτησης φυγοδίκου στο πλαίσιο διαδικασίας έκδοσης — Καταχώριση παρόμοιων αιτήσεων για ένταλμα habeas corpus, δεδικασμένο — Νομιμότητα κράτησης — Δυνατότητα πολλαπλών αιτήσεων για προνομαικά εντάλματα. 5
- Έκδοση φυγοδίκων — Κύρος της Συνθήκης Εκδόσεως Φυγοδίκων μεταξύ Ηνωμένου Βασιλείου και Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής που υπογράφηκε στο Λονδίνο στις 22.12.1931 — Μετατροπή της σε ημεδαπό δίκαιο. 10
- Δεδικασμένο — Καταχώριση πολλών παρόμοιων αιτήσεων για έκδοση προνομαικών ενταλμάτων — Δημιουργία δεδικασμένου για θέματα που αποφασίστηκαν και θέματα που θα μπορούσαν να εγερθούν στις προηγούμενες αιτήσεις αλλά δεν εγέρθηκαν. 15
- Εναντίον του αιτητή κινήθηκε στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας, διαδικασία έκδοσης στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής για οικονομικά εγκλήματα που διέπραξε εκεί. Στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής το Δικαστήριο διέταξε να αφηθεί ελεύθερος υπό τον όρο ότι θα εξασφάλιζε αξιόχρεο εγγυητή για ΛΚ7.000. 20
- Ο αιτητής δεν εξασφάλισε αξιόχρεο εγγυητή και παρέμεινε υπό κράτηση. Εναντίον του διατάγματος καταχώρισε αίτηση με την οποία ζητούσε έκδοση εντάλματος habeas corpus που να διατάσσει την άμεση απόλυσή του. 25
- Ο δικηγόρος του αιτητή ήγειρε πολλά νομικά θέματα μεταξύ των οποίων και το κύρος της συνθήκης βάσει της οποίας κινήθηκε η διαδικασία έκδοσης, το αδικαιολόγητο της τροποποίησης των όρων της εγ- 30

γύησης, το ύψος της εγγύησης που ζητήθηκε, η παράλειψη αμελλητί κοινοποίησης της απόφασης από το Δικαστήριο στον Υπουργό Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξεως και ότι το αδίκημα για το οποίο είχε ζητηθεί η έκδοση δεν εκαλύπτετο από τη Συνθήκη.

5

Αποφασίστηκε ότι:

- 10 (1) Η Συνθήκη Εκδόσεως Φυγοδίκων μεταξύ Ηνωμένου Βασιλείου και Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής που υπογράφηκε στο Λονδίνο στις 22.12.1931 όταν η Κύπρος ήταν αποικία του Ηνωμένου Βασιλείου, αποτελεί ημεδαπό δίκαιο.
- 15 (2) Έστω και αν το προσβαλλόμενο διάταγμα κράτησης του αιτητή ήταν παράνομο η κράτησή του έγινε με βάση μεταγενέστερο διάταγμα που δεν είχε προσβληθεί.
- 20 (3) Ο Αιτητής είχε καταχωρίσει και προηγουμένως παρόμοιες αιτήσεις και συνεπώς η υπό κρίση συνιστούσε κατάχρηση διαδικασίας.
- 25 (4) Στην Κύπρο δεν υπάρχει η δυνατότητα πολλαπλών αιτήσεων για προνομιακά εντάλματα όπως στην Αγγλία, λόγω του δικαιώματος έφεσης εναντίον απόφασης ενός Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου.
- 30 (5) Υφίστατο δεδικασμένο λόγω των προηγούμενων παρόμοιων αιτήσεων του αιτητή και έγερσης θεμάτων που θα μπορούσαν να εγερθούν σ' αυτές.
- 35 (6) Τα αδικήματα που αναφέρονται στο ένταλμα σύλληψης δεν είναι αναγκαίο να συμπίπτουν με αυτά που προσδιορίζονται στην εξουσιοδότηση.
- 40 (7) Η ειδοποίηση από το Δικαστήριο προς τον Υπουργό Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξεως, η οποία προβλέπεται από το αρ. 10 του Περί Εκδόσεως Φυγοδίκων Νόμου του 1970 Ν. 97/70 δίδεται όταν το Δικαστήριο αποφασίσει την έκδοση και όχι στο στάδιο της εκάστοτε κράτησής του.
- (8) Άσκηση διακριτικής ευχέρειας από τον πρωτόδικο Δικαστή δεν υπόκειται σε έλεγχο με προνομιακά εντάλματα.

Η αίτηση απορρίφθηκε χωρίς έξοδα.

*Αναφερόμενες υποθέσεις:**Διευθυντής των Φυλακών v. Τζεννάρο Περέλλα (1995) 1 Α.Α.Δ. 217,**Level Tachexcavs Ltd (Αρ.2) (1995) 1 Α.Α.Δ. 1105,*

5

*Houssein Jamil Hachem (1991) 1 Α.Α.Δ. 723,**Houssein Jamil Hachem (1992) 1 Α.Α.Δ. 191.*

10

Αίτηση.

Αίτηση για έκδοση του προνομακού εντάλματος Habeas Corpus, αναφορικά με το διάταγμα κράτησης του αιτητή το οποίο εξέδωσε το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας (Λιάτσος, Ε.Δ.) ημερ. 14.12.95, στην Υπόθεση Αρ. 10/95.

15

Σ. Δράκος, για τον Αιτητή.

Γ. Στυλιανίδης, για τον Καθ' ου η αίτηση.

20

Cur. adv. vult.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Εναντίον του αιτητή David Lee Carter από τις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής, με βάση τον περί Εκδόσεως Φυγοδίκων Νόμο 1970 (Ν. 97/70) και της Συνθήκης Εκδόσεως Φυγοδίκων μεταξύ Ηνωμένου Βασιλείου και Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής (Συνθήκη), που υπογράφηκε στο Λονδίνο στις 22.12.31 και που από τις 19.7.35 κάλυψε και την τότε αποικία της Κύπρου (βλ. Επίσημη Εφημερίδα της Κυβέρνησης αρ. 2455, ημερ. 19.7.35 (αρ. 787), κινήθηκε στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας, διαδικασία έκδοσής του στις Η.Π.Α. για να δικαστεί για αριθμό αδικημάτων πλαστογραφίας εγγράφων, κυκλοφορίας πλαστών εγγράφων, εξασφάλιση, απόκτηση αγαθών, απόσπαση χρημάτων, πιστώσεων, δανείων και εξασφάλιση εκτέλεσης αξιόγραφων δια ψευδών παραστάσεων, δια δολίου τεχνάσματος ή επινοήματος και για συνομωσία για καταδολίευση προσώπου. Τα αδικήματα αυτά αφορούν χιλιάδες δολάρια Η.Π.Α. και διαπράχθηκαν κατ' ισχυρισμό μεταξύ του Μαρτίου 1984 και Φεβρουαρίου 1989 στις Η.Π.Α. Οι πιο πάνω κατηγορίες αποτελούν αδικήματα όπως φαίνεται από το υλικό που τέθηκε ενώπιόν μου, τόσο σύμφωνα με τον Κώδικα των Η.Π.Α. (United States Code) όσο και αδικήματα σύμφωνα με τον Κυπριακό Ποινικό Κώδικα.

25

30

35

40

Ο αιτητής συνελήφθη με προσωρινό ένταλμα σύλληψης και η διαδικασία έκδοσής του προχώρησε αφού καταχωρήθηκε η εξουσιοδότηση του Υπουργού Δικαιοσύνης, σύμφωνα με το Άρθρο7(1) του Ν. 97/70.

5

Η ακρόαση της αίτησης αναβλήθηκε σε κάποιες δικασίμους, όπως αναφέρει το πρωτόδικο Δικαστήριο και στο μεταξύ ο αιτητής με διάταγμα του Δικαστηρίου ημερ. 13.10.95 είχε αφηθεί ελεύθερος υπό όρους. Ένας από τους όρους αυτούς ήταν η υπογραφή εγγύησης από τον αιτητή και από τη σύζυγό του για το ποσό των £25.000. Σε κατοπινό στάδιο η αρμόδια αρχή ζήτησε την αλλαγή των όρων της εγγύησης και το πρωτόδικο Δικαστήριο στις 14.12.95 τους τροποποίησε και διάταξε την υπογραφή εγγύησης για το ποσό των £7.000 από αξιόχρεο εγγυητή, άλλο από τη γυναίκα του αιτητή.

15

Ο αιτητής δεν εξασφάλισε αξιόχρεο εγγυητή και έκτοτε, σαν αποτέλεσμα, βρίσκεται υπό κράτηση στις Κεντρικές Φυλακές. Είναι γι' αυτό το διάταγμα ημερ. 14.12.95 που ο αιτητής καταχώρισε την υπό κρίση αίτηση και ζητά την έκδοση εντάλματος habeas corpus που να διατάσσει την άμεση απόλυσή του, παρόλο που η αίτηση για έκδοση του αιτητή στο πρωτόδικο Δικαστήριο προχώρησε με την ακροαματική διαδικασία στις 21.12.95, αναβλήθηκε για τις 28.12.95 και για τις 4.1.96 για συνέχιση της ακρόασης. Σε κάθε περίπτωση συνέχισης της ακρόασης και αναβολής της υπόθεσης, το πρωτόδικο Δικαστήριο διάτασσε να αφηθεί ο αιτητής ελεύθερος με τους ίδιους όρους που έθεσε στις 14.12.95, πλην όμως λόγω μη εξεύρεσης αξιόχρεου εγγυητή, ο αιτητής παρέμενε υπό κράτηση.

20

25

Σ' αυτό το στάδιο κρίνω σκόπιμο να αναφέρω ότι σύμφωνα με το Άρθρο 9(3) του Ν. 97/70 το Επαρχιακό Δικαστήριο είχε εξουσία να αναβάλλει την αίτηση έκδοσης και να διατάσσει την κράτηση ή απόλυση του αιτητή με εγγύηση.

30

Η υπό κρίση αίτηση για έκδοση εντάλματος habeas corpus προβάλλει κατ' ισχυρισμό, την νομιμότητα και αδικαιολόγητη κράτηση του αιτητή, σαν αποτέλεσμα των όρων που έθεσε το Δικαστήριο στις 14.12.95 και είναι η τρίτη αίτηση που γίνεται από τον αιτητή για τον ίδιο σκοπό. Η πρώτη αίτηση έγινε την 14.12.95 και φέρει αρ. 214/95. Η δεύτερη φέρει αρ. 222/95 και καταχωρήθηκε την 19.12.95. Και στις δύο περιπτώσεις οι αιτήσεις του αιτητή απορρίφθηκαν.

35

40

Ο δικηγόρος του αιτητή με την υπό κρίση αίτηση ήγειρε πέντε βασικά λόγους πάνω στους οποίους στήριξε την εισήγησή του για να πετύχει την απόλυση του πελάτη του. Οι λόγοι αυτοί σε συντο-

μία είναι οι ακόλουθοι:

1. Ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν δικαιολογείτο να τροποποιήσει τους όρους της εγγύησης, δεν αιτιολόγησε τον λόγο κράτησης του αιτητή και ότι το διάταγμα δεν ήταν έγκυρο, γιατί το Επαρχιακό Δικαστήριο δεν είχε εξουσία σύμφωνα με το Σύνταγμα να διατάξει την κράτησή του. 5
2. Ότι το ποσό της εγγύησης των £7.000 δεν είναι αιτιολογημένο και είναι υπερβολικό. 10
3. Ότι η απόφαση ημερ. 14.12.95 δεν κοινοποιήθηκε αμελλητί από το Δικαστήριο στον Υπουργό σύμφωνα με το Άρθρο 10 του Ν. 97/70. 15
4. Ότι το αδίκημα της συνομοσίας για το οποίο επιζητείται η έκδοση του αιτητή δεν καλύπτεται από τη Συνθήκη.
5. Ότι η Συνθήκη δε δεσμεύει την Κυπριακή Δημοκρατία, γιατί το Άρθρο 8 της Συνθήκης Εγκαθίδρυσης είναι αντισυνταγματικό, ενόψει των προνοιών του Άρθρου 169 του Συντάγματος. 20

Με την εισήγησή του ο δικηγόρος του αιτητή ήγειρε πολλά νομικά θέματα, τα οποία ο δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση αντέκρουσε. Δε θα ασχοληθώ με την επιχειρηματολογία των δικηγόρων πάνω σε αυτά τα θέματα, γιατί έχω τη γνώμη πως η παρούσα αίτηση στερείται αντικειμένου και παράλληλα κωλύεται ο αιτητής να τα εγείρει λόγω δεδικασμένου και κατάχρησης διαδικασίας, γιατί τα θέματα που εγέρθηκαν από το δικηγόρο του αιτητή εγέρθηκαν και αποφασίστηκαν στις προηγούμενες παρόμοιες αιτήσεις του αιτητή στις οποίες έχω αναφερθεί, ή θα μπορούσαν να εγερθούν και δεν εγέρθηκαν. Παράλληλα ο αιτητής με την τρίτη αυτή αίτηση δημιούργησε πολλαπλότητα στη διαδικασία στην οποία θα πρέπει να περιληφθεί και η έφεση στην αίτηση αρ. 214/95, της οποίας οι λόγοι είναι οι ίδιοι ή παρόμοιοι με αυτούς που προσβάλλονται και στην παρούσα αίτηση. 25
30
35

Προτού προχωρήσω στην αιτιολογία των πιο πάνω λόγων, κρίνω σκόπιμο σε σύντομία να αναφέρω ότι η Συνθήκη του 1931 δεσμεύει την Κυπριακή Δημοκρατία. Η Συνθήκη αυτή το 1935 κάλυψε και την επικράτεια της τότε αποικίας της Κύπρου και αποτέλεσε ημεδαπό δίκαιο αυτής με σχετικό Διάταγμα Ανακτοβουλίου που όπως έχω αναφέρει, δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της 40

τότε αποικίας της Κύπρου μαζί με τη Συνθήκη και ίσχυε μέχρι την ημέρα της ανεξαρτησίας της Κύπρου. Όμως με την ανεξαρτησία, η Κυπριακή Δημοκρατία, σύμφωνα με το Άρθρο 8 της Συνθήκης Εγκαθίδρυσης, ανάλαβε τις ακόλουθες διεθνείς υποχρεώσεις:

5

“(1) Όλες οι διεθνείς υποχρεώσεις και ευθύνες της Κυβέρνησης του Ηνωμένου Βασιλείου θα αναληφθούν αμέσως, στο βαθμό που μπορεί να θεωρηθούν ότι εφαρμόζονται στη Δημοκρατία της Κύπρου, από την Κυβέρνησή της.

10

(2) Τα διεθνή δικαιώματα και οφελήματα που απολάμβανε μέχρι τώρα η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, λόγω της εφαρμογής τους στην επικράτεια της Κυπριακής Δημοκρατίας, θα απολαμβάνονται με άμεση ισχύ από την Κυβέρνηση της Κυπριακής Δημοκρατίας.”

15

Τη Συνθήκη Εγκαθίδρυσης είχαν δικαίωμα βάσει του Άρθρου 195 να την υπογράψουν και την υπέγραψαν, ο πρώτος Πρόεδρος της Δημοκρατίας και ο πρώτος Αντιπρόεδρος της Δημοκρατίας, παρά τα οριζόμενα στο Σύνταγμα, κατά το χρόνο και τον τρόπο που αναφέρεται στο Άρθρο αυτό και τέθηκε σε ισχύ από της υπογραφής της και οι πρόνοιες της Συνθήκης Εγκαθίδρυσης μετατράπηκαν σε εσωτερικό συνταγματικό δίκαιο με τις Μεταβατικές Διατάξεις του Συντάγματος του 1960, Άρθρα 187 κ.επ. Ενόψει τούτου δεν ευσταθεί ο ισχυρισμός του δικηγόρου του αιτητή ότι η Συνθήκη Εγκαθίδρυσης για να θεωρηθεί έγκυρη θα έπρεπε να τύχει κύρωσης, σύμφωνα με το Άρθρο 169 του Συντάγματος, δεδομένων των ειδικών στο Σύνταγμα προνοιών του Άρθρου 195 που εξουσιοδοτούσε την υπογραφή της χωρίς την ανάγκη κύρωσής της.

20

Κατά συνέπεια, η Συνθήκη του 1931 με βάση τις πιο πάνω πρόνοιες και σύμφωνα με τις πρόνοιες του Άρθρου 188 του Συντάγματος, συνεχίζει να ισχύει και να δεσμεύει την Κυπριακή Δημοκρατία. Τα οποιαδήποτε επιχειρήματα του δικηγόρου του αιτητή επί του πρόκειμένου, είναι ανεδαφικά και απορρίπτονται.

25

Ως προς το ότι η αίτηση στερείται αντικείμενου, αναφέρω συνοπτικά ότι η κράτηση του αιτητή στις Κεντρικές Φυλακές έπαυσε να αφορά το διάταγμα της 14.12.95 και παρόλο που η συνέχιση της κράτησής του βασίζεται στους ίδιους όρους που έθεσε το Δικαστήριο στις 14.12.95, εντούτοις ο αιτητής εκρατείτο και κρατείται με βάση νέες δικαστικές πράξεις ημερ. 21.12.95 και 28.12.95. Επομένως, έστω και αν εξεταστεί και βρεθεί παράνομο το διάταγμα της 14.12.95, ο αιτητής δεν μπορεί να αφηθεί ελεύθερος ενόψει του ότι

30

35

40

το διάταγμα της 28.12.95 με βάση το οποίο τώρα κρατείται στις Κεντρικές Φυλακές, δεν προσβάλλεται με την υπό κρίση αίτηση, παρότι το γεγονός ότι η νομιμότητα του διατάγματος αυτού θα πρέπει να κριθεί με βάση τους όρους που τέθηκαν στις 14.12.95.

5

Το άλλο θέμα που εγείρεται είναι εκείνο του δεδικασμένου και της πολλαπλότητας των διαδικασιών που περιλαμβάνει και την κατάχρηση της διαδικασίας.

Είναι γεγονός πως ο αιτητής με την αίτησή του αρ. 214/95 ήγειρε τους πρώτους τρεις λόγους όπως απαριθμούνται πιο πάνω, οι οποίοι αποτέλεσαν επίδικα θέματα στην πιο πάνω αίτηση και απορρίφθηκαν. Οι λόγοι 4 και 5 που ο δικηγόρος του αιτητή ήγειρε στην παρούσα διαδικασία, θα μπορούσαν να εγερθούν στην αίτηση 214/95, αλλά δεν εγέρθηκαν. Ο δικηγόρος του αιτητή αγορεύοντας για τα θέματα αυτά αναφέρθηκε στους Αγγλικούς Θεσμούς, Δ.59 θ.14 και είπε ότι σύμφωνα με αυτούς μπορεί να παρουσιάσει όμοια αίτηση ενώπιον ενός εκάστου των Δικαστών του Ανωτάτου Δικαστηρίου και για τους ίδιους λόγους να ζητήσει την έκδοση εντάλματος habeas corpus. Αναφερόμενος δε στην έφεση στην αίτηση 214/95, ανέφερε πως εφεσίβαλε ορισμένα θέματα και άλλα που δεν εφεσίβαλε τα παρουσίασε σαν λόγους προς υποστήριξη της υπό κρίση αίτησης. Επίσης θα πρέπει να λεχθεί πως η νομιμότητα της κράτησης του αιτητή κρίθηκε επίσης και στην αίτηση αρ. 222/95, η δε έφεση στην αίτηση 214/95 στην πραγματικότητα καλύπτει τους ίδιους ή παρόμοιους λόγους ως η υπό κρίση αίτηση. Με την έφεση αυτή επαναφέρεται για κρίση η αίτηση αρ. 214/95, ενώ παράλληλα ο αιτητής προχώρησε με την αίτηση 222/95 και ακολούθως με την παρούσα αίτηση.

10

15

20

25

30

Είναι νομολογημένο πως η έγερση ή προώθηση περισσότερων της μιας διαδικασίας για την επίτευξη στόχων που μπορεί και έπρεπε να επιδιωχθούν σε μια διαδικασία, συνιστά κατάχρηση διαδικασίας (βλ. *Διευθυντής των Φυλακών ν. Τζενάρο Περέλλα* (1995) 1 Α.Α.Δ. 217).

35

Όσον αφορά τις αρχές που διέπουν το δεδικασμένο σαν κώλυμα αναφορικά με επίδικο θέμα (issue estoppel), αναφέρομαι στην πολύ πρόσφατη απόφαση του αδελφού δικαστή Γ. Κωνσταντινίδη στην αίτηση *Level Tachexcavs Ltd (Αρ.2)* (1995) 1 Α.Α.Δ. 1105, όπου στις σελ. 1111 και 1112 αναφέρονται τα ακόλουθα:

40

“Ως προς τα προνομιακά εντάλματα είναι χαρακτηριστικές οι σελίδες 246, 247 και 541 στο σύγγραμμα του Wade όπως και οι

υποθέσεις *Re Hastings (No. 2)* [1959] 1 Q.B. 358 και *Reg. v. Governor Pentonville Ex. P. Tarling* [1979] 1 W.L.R. 1417, στις οποίες παραπέμπουν. Αναφέρονται στην εξουσία για άρνηση εκ νέου εξέτασης θεμάτων που εκδικάστηκαν ή που θα μπορούσαν να είχαν εκδικαστεί σε προγενέστερη διαδικασία εφόσον η επανέγερσή τους θα συνιστούσε κατάχρηση της διαδικασίας και, ακόμα, στην ανατροπή της αντίληψης πως στην περίπτωση των προνομομακών ενταλμάτων δεν εκδίδονται 'αποφάσεις' ώστε να τίθεται ζήτημα δεδικασμένου. (Βλ. επίσης *Spencer - Bower and Turner, The Doctrine of Res Judicata*, 2η έκδοση, σελ. 54 και 215).

Η αναφορά στις ιδιαίτερες δομές του αγγλικού δικαστικού συστήματος σε συσχέτισμό προς τη δυνατότητα, αντί άσκησης έφεσης, υποβολής νέας αίτησης για άδεια προς καταχώριση αίτησης για προνομομακό ένταλμα, δεν νομίζω ότι μπορεί να βοηθήσει τους αιτητές. Στην Κύπρο, η δικαιοδοτική πτυχή του θέματος ρυθμίζεται από το Άρθρο 155 του Συντάγματος το οποίο και αναγνωρίζει δικαίωμα έφεσης κατά των αποφάσεων που εκδίδονται από δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου κατά την ένασκηση πρωτοβάθμιας δικαιοδοσίας. Πέρα από αυτά, οι αιτητές επιδιώκουν άδεια για την έκδοση προνομομακών ενταλμάτων άλλων από εκείνα που ζήτησαν αρχικά και δεν απευθύνονται, βέβαια, σε Δικαστήριο ανώτερο από εκείνο που απέρριψε την πρώτη τους αίτηση.

Το θέμα του κωλύματος σε σχέση με επίδικο θέμα αναλύεται στον *Spencer - Bower and Turner* (ανωτέρω) σελ. 149 κ.επ. (βλ. επίσης *Παναγιώτης Παμπορίδης v. Κτηματικής Τραπέζης Κύπρου Λτδ* (1995) 1 Α.Α.Δ. 670). Αποτελεί κλασσική περίπτωση ύπαρξης τέτοιου κωλύματος όταν ήδη εκδόθηκε απόφαση η οποία εμπεριέχει ως στοιχείο της αιτιολογικής της βάσης δικαστική κρίση αναφορικά με όσα επιχειρείται να επανασυζητηθούν σε νέα διαδικασία μεταξύ των ίδιων διαδίκων."

Και στις σελ. 1112, 1113:

"...Οι αιτητές επιζητούν άδεια για καταχώριση αίτησης για διαφορετικά προνομομακά εντάλματα όχι επειδή προτείνουν κάποια νομική βάση διαφορετική στην περίπτωση τους ή γιατί συντρέχουν οποιοδήποτε άλλοι λόγοι αλλά γιατί εξοικολοθούν να διατηρούν την άποψη ότι ο κ. Π. Καλλής ήδη κατέστη δικαστής του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Επιδιώκουν την επανεκδίκαση ακριβώς των ίδιων θεμάτων προς έκδοση αντίθετης απόφασης.

Δεν υπάρχει τέτοια δυνατότητα. Όλα όσα συνιστούν τους λόγους για τους οποίους ζητούνται οι τωρινές θεραπείες καλύπτονται από δεσμευτική δικαστική απόφαση και οι αιτητές κωλύονται να τα επαναφέρουν. Στην πραγματικότητα, μάλιστα, στην έκταση που τα αιτήματά τους είναι δυνατό να συναρτηθούν προς την αγωγή τους, επιδιώκουν απόφαση όμοιας επενέργειας υπό το μανδύα διαφορετικής περιγραφής. Η αίτηση απορρίπτεται.” 5

Κατά συνέπεια και ενόψει των πιο πάνω αναφερθέντων, η υπό κρίση αίτηση πρέπει να παρεμποδισθεί με την απόρριψή της γιατί επιδιώκεται ο ίδιος σκοπός με παράλληλες δικαστικές διαδικασίες. Στην Κύπρο ακολουθείται για τα προνομασικά εντάλματα η πρακτική του Αγγλικού Δικαστηρίου ελλείψει δικού μας Διαδικαστικού Κανονισμού όμως, δεδομένου ότι στην Κύπρο αναγνωρίζεται το δικαίωμα έφεσης από αποφάσεις Δικαστών του Ανωτάτου Δικαστηρίου σε αιτήσεις προνομασικών ενταλμάτων, δεν μπορεί να ακολουθηθεί η ίδια διαδικασία που ακολουθείται στην Αγγλία που δίδει τη δυνατότητα των πολλαπλών αιτήσεων, όπως εισηγείται ο δικηγόρος του αιτητή. 15

Τέλος και ανεξάρτητα με τα πιο πάνω λεχθέντα, κρίνω σκόπιμο σε συντομία να αναφέρω πως ο ισχυρισμός ότι το αδίκημα της συννομωσίας που αναφέρεται στο ένταλμα σύλληψης του αιτητή που εκδόθηκε στις Η.Π.Α. δεν καλύπτεται από τη Συνθήκη, είναι ανυπόστατος, υπό την έννοια ότι στο ένταλμα αυτό εκτός από το αδίκημα της συννομωσίας, αναφέρονται όλα τα Άρθρα του Κώδικα των Η.Π.Α. που στοιχειοθετούν όλα τα προαναφερθέντα αδικήματα που αναφέρονται στην εξουσιοδότηση του Υπουργού. Είναι νομολογημένο εξάλλου, ότι δεν είναι αναγκαίο αδικήματα που αναφέρονται στο ένταλμα σύλληψης να συμπίπτουν με αυτά που προσδιορίζονται στην εξουσιοδότηση. Στην υπόθεση **Houssein Jamil Hachem** (1991) 1 Α.Α.Δ. 723 που επικυρώθηκε από την Ολομέλεια (βλ. **Houssein Jamil Hachem** (1992) 1 Α.Α.Δ. 191), στις σελ. 734 και 735 αναφέρονται τα ακόλουθα: 20

“Η μαρτυρία για την έκδοση φυγοδικού εξετάζεται με αναφορά στα εγκλήματα τα οποία προσδιορίζονται στην εξουσιοδότηση, τα οποία, αντίθετα με την εισήγηση του δικηγόρου του αιτητή, δεν είναι απαραίτητο να συμπίπτουν στα τυπικά τους στοιχεία με εκείνα τα οποία αναγράφονται στο ένταλμα σύλληψης (βλ. μεταξύ άλλων, **In re Arton** [1986] 1 Q.B.D. 108 βλ. επίσης **R. v. Governor of Pentonville Prison**, [1980] 1 All E.R. 701, **Government of Denmark v. Nielsen** [1984] 2 All E.R. 81 και **US Government v. Bowe** [1989] 3 All E.R. 315 στις οποίες έκ- 35

5 με αναφορά η δικηγόρος της Δημοκρατίας). Όπως επισημαίνε-
ται στην απόφαση *Jennings v. United States* [1982] 3 All E.R.
104 (HL) καθοριστικό για την έκδοση φυγοδικίου είναι το δίκαιο
της χώρας από την οποία επιζητείται η έκδοσή του, σε συσχετι-
10 σμό με τα εγκλήματα που στοιχειοθετεί η μαρτυρία. Στον ίδιο
το νόμο, άλλωστε, διευκρινίζεται με τις διατάξεις του Άρθρου
9(5), ότι η έρευνα επικεντρώνεται στην αποτίμηση της μαρτυ-
ρίας με στόχο τη διαπίστωση αν στοιχειοθετούνται τα αδικήμα-
τα που περιέχει η εξουσιοδότηση.”

10 Για το θέμα της κοινοποίησης προς τον Υπουργό από το Επαρ-
χιακό Δικαστήριο αμελητέι όπως προνοεί το Άρθρο 10, θα πρέπει να
ειπωθεί συνοπτικά πως αυτή η ειδοποίηση όπως και η αναφορά πε-
ρί του δικαιώματος του αιτητή να καταχωρήσει αίτηση για έκδοση
15 εντάλματος habeas corpus, όπως αποφάνθηκε και το Δικαστήριο
στην αίτηση 214/95, θα πρέπει να δίδεται όταν το πρωτόδικο Δικα-
στήριο αποφασίσει την έκδοση του αιτητή και όχι στο στάδιο της
εκάστοτε κράτησής του, εκκρεμούσης της διαδικασίας έκδοσης,
20 όπως συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση. Ανεξάρτητα όμως
από αυτή την υποχρέωση του Δικαστηρίου, θα πρέπει να διευκρι-
νισθεί ότι το επηρεαζόμενο πρόσωπο έχει το δικαίωμα με αίτηση
για habeas corpus να ελέγξει τη νομιμότητα της κράτησής του σε
οποιοδήποτε στάδιο, ανεξάρτητα από τις πρόνοιες του Άρθρου 10.
25 Εν πάση περιπτώσει, στην παρούσα περίπτωση τα δικαιώματα του
αιτητή δεν επηρεάστηκαν καθ' οιονδήποτε τρόπο, γιατί έχει ήδη
προβεί στην καταχώριση τριών αιτήσεων και μιας έφεσης για να
ελέγξει τη νομιμότητα της κράτησής του.

30 Πέραν αυτών, τα άλλα θέματα που έχουν εγερθεί από το δικη-
γόρο του αιτητή, δεν αφορούν τη νομιμότητα της κράτησης του αι-
τητή, αλλά είναι αποτέλεσμα άσκησης της διαδωρικτικής ευχέρειας
του πρωτόδικου Δικαστή. Όπως επανειλημμένα έχει αναφερθεί,
δεν μπορεί η κρίση αυτή να αποτελέσει αντικείμενο αναθεώρησης
σε διαδικασία για έκδοση προνομακών ενταλμάτων.

35 Ενόψει της κατάληξης αυτής, δεν κρίνω σκόπιμο να εξετάσω τις
άλλες εισηγήσεις που υποβλήθηκαν τόσο από το δικηγόρο του αι-
τητή όσο και από το δικηγόρο των καθ' ων η αίτηση.

40 Για όλους τους πιο πάνω λόγους, η αίτηση απορρίπτεται. Δεν
επιδικάζονται έξοδα.

*Η αίτηση απορρίπτεται χω-
ρίς έξοδα.*